

Az igazi karácsony a családban eltöltött idő

4.

Kiskarácsony

5.

Elkísérték utolsó útjára Pap Géza püspököt

8.

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

ÜZENET

XXIX. ÉVF. • 24. SZÁM
2018. DECEMBER 15.
ÁRA 1 LEJ

Kimondhatatlan ajándék a mennyből

2Kor 9,15

A karácsonyt az ajándékozás ünnepének is nevezzük. Ilyenkor szereteteinket kisebb-nagyobb ajándékokkal igyekszünk meglepni, kifejezvéen ezzel irántuk való szeretetünket és ragaszkodásunkat. „A legszebb a karácsonyban, hogy ajándékot kapunk!” – mondják a gyerekek, és sok felnőtt is úgy véli, karácsony az ajándékozás ünnepe.

Az ajándék szó hallatán felcsillan a szemünk, hevesebben ver a szívünk: vajon miről van szó? Ki fog megajándékozni, mivel fog megörvendeztetni? De ugyanez az érzés kerít hatalmába akkor, amikor mi készülünk valakit megajándékozni, amikor nekünk kell kitalálni, mi lenne az, amivel örömet tudnánk szerezni.

Mindenki szeret ajándékot kapni és adni, mindnyájan vágyunk arra, hogy időnként valaki meglepjen minket. Ez így van rendjén: ajándékozni jó, szép és szükséges. Vigyáznunk kell azonban: ne csak ennyiben merüljön ki az ünneplésünk. Ugyanis karácsony sokkal több az ajándékozásnál: nem arról szól, hogy mi egymásnak ajándékot adunk. | 3.

Minden kedves olvasónknak boldog karácsonyt kívánunk!

Karácsonykor Jézus születésének helyén, Betlehemben is kigyúlnak az ünnepi fények

A Gyermekben a reménységünk

Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Cso-dálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!

Ézsaiás 9,5–6

Szekularizált világunkban sokan fel sem teszik a kérdést: mit ünnepe-lünk karácsonykor, mit jelent számunkra ez az ünnep? Ha a kereskedőket kérdezzük meg, akkor a karácsony számukra az a nagy lehetőség, amikor árujukból a legtöbbet adhatnak el. Ha az eladókat kérdezzük, akkor ők azt mondják: a karácsony nagyon fáradtságos, hiszen sok plusz-órát jelent a munkában. | 3.

A cukor

A posztbellikus években ritka kincs volt a cukor. 1951 egyik téli reggelen így fogadja az öreg parókus a reggeli istentiszteletre érkező segéd-lelkészét:

– Öcsém, istentisztelet után menj haza, öltözz fel nagyon melegen, végy hőcipőt, mert ma délután 4 órától a Kapu utcai volt Hessheimer üzletnél cukrot fognak osztani.

Reggel 9 órakor beállnak a sorba, de már jelentős tömeg álldogált a fagyos járdán. Nemsokára csatlakozott hozzájuk dr. Konrad Möckel, a Fekete templom vezető lelkésze, aki orvosnó feleségével együtt kiválóan beszélt magyarul. Mindketten magyar egyetemet végeztek. Möckelnek földrajz-geológia szakos tanári diplomája is volt. Várakozás közben könnyen elindul az emlékezés Penelopé-fonala. Konrad Möckel brassói vezető lelkészé váló megválasztásának eseménytörténetét idézve meghatottan emlékezett arra, hogy amikor elfoglalta brassói állását, amely az erdélyi szász evangélikus egyházban rendkívül magas pozíciót jelentett, négyfogatú hintóval hozták az állomástól a Kapu utcán végig a parókiáig és Hessheimer dús-gazdag evangélikus kereskedő olyan óriási élelmiszercsomaggal kedveskedett, amelyben tízliter-számmal volt a cukor, a liszt, a rizs, a kávé, a szebeni szalámi és tízliter-számmal a konyak, a likőr és a finom bor. | 5.

Tanulságos igék a példázatokról 15.

Isten könyörülő szeretete

A Szentírás egyik legismertebb igéje ez. E példázatot azért mondta el Jézus, hogy Isten akaratát nyilvánvalóvá tegye. Ezzel is Isten elé akar állítani, döntésre hív minket.

A példázatban az írástudó azt teszi, ami a legveszélyesebb: Isten igéjét akarja felhasználni arra, hogy elmeneküljön az Úr elől. A legkomolyabb kérdést teszi fel: mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerhessem? Jézus kérdéssel válaszol: a törvényben mi van megírva? Szerinte a válasz egyszerűen csak ennyi: cselekedj! Mi inkább kérdezősködünk, vitatkozunk, mert ez sokkal könnyebb, mint a cselekvés. Ez nem azt jelenti, hogy az igeismeret felesleges volna, hiszen Jézus is értékeli az írástudó válaszát: jól feleltél. És valóban jól felelt, mert a nagy parancsolatot mondta el: szeresd az Urat, és szeresd felebarátodat. De mégis hiányzott valami, és erre különös választ lehet adni. Semmi és minden. Erre hadd mondjak én is egy hasonlatot. Mi hiányzik egy zeneműből, amit a zeneszerző az első hangjegytől az utolsóig mind papírra vetett? Semmi és minden. Az, hogy a zenekar szólaltassa meg, hogy felhangozzék a lelket gyönyörködtető zene.

Mi hiányzott az Ószövetségből? Az, hogy beteljesedjenek az ígéretek, hogy az ige testté

legyen, hogy Krisztusban a szeretet valósággá váljék. Ezt ünnepeljük mi most karácsonykor. Az Újszövetség semmivel sem mond többet, mint az Ószövetség, de az óriási többlet az, hogy itt minden valóság lesz Krisztusban. Jézus nemcsak kijelentette, hanem be is töltötte Isten tökéletes akaratát. Az írástudónak Krisztust kell meglátnia, mert e nélkül teológiai tudása semmit se ér.

Jézus azt mondja nekünk is: jó, hogy ismered a Szentírást, olvasd még többet, mélyedj el benne. De ne feledd, a Szentírás legfontosabb mondata: ezt cselekedd és élsz. A szeretetet nem elég tudni, cselekedni kell. Szeretni Istent, aki Jézusban megváltóm lett, aki bűneim ellenére szeretett engem. Igen, nincs áldottabb dolog, mint szeretni őt, és ha ez valóság az életünkben, akkor a második résszel sem lenne baj: szeresd felebarátodat, mint önmagadat.

Amikor az írástudó érzi, hogy komoly a helyzet, akkor elkezd keresni a menekülés lehetőségét, elbújik egy ravasz kérdés mögé: de ki az én felebarátom? Az egyszerűt megpróbálja elbonyolítani, bibliaismeretét arra használja, hogy elsáncolja magát Isten és emberek elől. Különös, hogy Jézus nem szidja meg az írástudót, nem mondja: én látom, hogy te dörszölt ember vagy. Hanem szelíden mondja a példázatot, amellyel választ ad, és a példázat végén megfordítja a kérdést: ki volt felebarátja annak, aki a rablók kezébe esett?

A példázat olyan egyszerű, hogy nincs szükség különösebb magyarázatra. Az egyetlen kérdés: meglátjuk-e azokat, akiken segítenünk kell? Lehet, épp a családtagod, férjed, feleséged, gyermeked az, akinek sebei vannak. Lehet, épp ők azok, akiknek sebeik vannak, és neked kell szeretetet, törődést tanúsítanod irányukban. Vagy lehet, munkatársadtól kell megkérdezned, miért mindig olyan szomorú? Mit tettél a szomszédodért, akinek életét és családját a káros szenvedélyek már teljesen tönkretették?

Az egyetlen kérdés: meglátjuk-e azokat, akiken segítenünk kell?

Jézus szerint az a baj, hogy nem teszünk meg mindent. Ő olyan embereket hoz fel negatív példaként, akik jól tudták, mi a kötelességük, de nem tették meg azt. Hányszor megyünk el mi is a rászoruló mellett, s aztán jól meg is tudjuk magyarázni, miért nem segítünk.

A pap és lévita után jön egy samaritánus. Az első kettőnek minden oka megvolt arra, hogy segítsen, a harmadiknak minden oka megvolt arra, hogy elkerülje a bajbajutottat. De Jézus azt mondja: amikor segítségről van szó, nem lehet különbséget tenni, nincs hívó és hitetlen. Csak segítségre szoruló felebarát, akit Isten teremtett, és akin ő könyörölni akar. Az utolsó ítéletkor Jézus nem a tudásunkat fogja számonkérni, hanem azt kérdezi majd: szeretjük-e Istent és a felebarátot? Cselekedtük-e az ő akaratát?

Akit Isten Krisztusban megváltott, az tudja, hogy ilyen egyszerű az ő akarata. Sohasem azt kérdezi, mit tudsz, hanem azt, mit cselek-

„A samaritánus pedig, amikor odaért, meglátta, megérett a szíve rajta, odament hozzá.”

(Lk 10,33–34)

Székely Ferenc

Karácsonyi dal

Tél van már, hull a hó,
Csend ül a határon,
Várjuk már, várjuk már,
Mikor jön karácsony.

Csengő szól, angyal száll,
Fény gyúl az arcodon.
Megjött már, megjött már!
Itt a szép karácsony!

Lépked csendesen,
Bekopog az ajtón.
Kicsi Jézus, drága,
Te vagy a karácsony!

Te vagy a fényesség,
Életem értelme,
Tudom, hogy elvinnél
Hozzad fel a mennybe.

Elmegyek, elmegyek
Öröm-otthonodba,
Tiéd leszek, Uram,
Minden karácsonyba’.

szel. Megteszed-e, amire Isten kér? Mert ez a samaritánus épp azt tette, amire szükség volt. Nem kezdett el a félholtan fekvő embernek prédikálni. Neki nem evangélizálásra volt szüksége, hanem arra, hogy valaki kimossa sebeit. Persze ez nem mindig egyformán történik. Más esetben lehet, épp az a szükség, hogy tegyünk bizonyosságot hitünkről, hívjunk valakit a gyülekezetbe. Nem is a segítség formája a fontos, hanem hogy meglássuk a szükségét, és hogy mögötte ott legyen Isten könyörülő szeretete.

Isten szeretete e világban mindig az ő gyermekei életén keresztül válik valósággá, személyessé, és az mindig konkrét helyzetben egy konkrét ember felé irányul. Sohasem általános. Nem szabad ilyeneket mondani: szeretem az emberiséget. Hanem azt kell mondani: szeretem azt, aki most épp mellettem áll, s rá van szorulva a segítségemre. Jézus sohasem eszmék, gondolatok, filozófiák, hanem az emberek szeretetére tanított.

A Szentírás tanítása szerint az tud szeretni, akit Isten Krisztusban megváltott, akiben az istenszeretet testté lesz éppúgy, mint Jézusban karácsonykor. Az ilyen emberben megtörik az önzés, a hidegség, szívébe árad Isten szeretete, és valósággá lesz benne.

Ez ünnepen Isten szeretete Krisztusban belénk akar áradni, hogy utána elmenjünk, és mi is akképpen cselekedjünk. Akinek Isten Krisztusban Atyjává lett, az a másik emberben meglátja a segítségre szoruló felebarátot, és megcselekszi Isten akaratát. Így legyen áldott karácsonyi ünneplésünk.

Bibliaolvasó kalauz

JANUÁR

1.	K	Jer 29,1–19	1Jn 3,1–12
2.	Sze	Jer 29,20–32	1Jn 3,13–17
3.	Cs	Jer 30,1–11	1Jn 3,18–24
4.	P	Jer 30,12–24	1Jn 4,1–6
5.	Szo	Jer 31,1–17	1Jn 4,7–21
6.	V	Jer 31,18–40	1Jn 5,1–12
7.	H	Jer 32,1–15	1Jn 5,13–21
8.	K	Jer 32,16–44	2Jn
9.	Sze	Jer 33	3Jn
10.	Cs	Jer 34	Jn 1,1–8
11.	P	Jer 35	Jn 1,9–13
12.	Szo	Jer 36,1–19	Jn 1,14–18
13.	V	Jer 36,20–32	Jn 1,19–34
14.	H	Jer 37	Jn 1,35–51
15.	K	Jer 38,1–13	Jn 2,1–12
16.	Sze	Jer 38,14–28	Jn 2,13–25
17.	Cs	Jer 39	Jn 3,1–21
18.	P	Jer 40	Jn 3,22–30
19.	Szo	Jer 41	Jn 3,31–36
20.	V	Jer 42	Jn 4,1–10
21.	H	Jer 43	Jn 4,11–18
22.	K	Jer 44	Jn 4,19–26
23.	Sze	Jer 45	Jn 4,27–30
24.	Cs	Jer 46,1–12	Jn 4,31–38
25.	P	Jer 46,13–28	Jn 4,39–42
26.	Szo	Jer 47	Jn 4,43–45
27.	V	Jer 48,1–25	Jn 4,46–54
28.	H	Jer 48,26–47	Jn 5,1–9
29.	K	Jer 49,1–22	Jn 5,10–18
30.	Sze	Jer 49,23–39	Jn 5,19–23
31.	Cs	Jer 50,1–28	Jn 5,24–30

Kimondhatatlan ajándék a mennyből

1. | Az a lényege, hogy Isten megajándékozott minket. Ez talán egyértelmű volt a régiek számára, akiknek a figyelme sokkal inkább a lényegre összpontosult, akiket nem vakított el annyira a világi csillogás, a kirakatok zsúfoltsága, az ajándéktárgyak mérhetetlen bősége és sokszínűsége, nem terhelte a reklámok tömkelege. Ők hitték, tudták és vallották: a karácsony Isten szeretetének az ünnepe, Krisztus testet öltésének csodája.

A teremtő és gondviselő Isten testben jött el hozzánk, hogy megváltó szeretetében részesítse a tőle elszakadt világot. Az emberi értelem számára felfoghatatlan ez a titok, nem is vagyunk képesek szavakba önteni, nincs rá emberi kifejezés. Erről a szeretetről állapítja meg Pál apostol, hogy kimondhatatlan ajándék. Ez az érthetetlen, de megtapasztalható isteni jószág, a megváltás ajándéka a legőszintébb hálára indít mindenkit, aki felismeri azt.

A teremtő és gondviselő Isten testben jött el hozzánk, hogy megváltó szeretetében részesítse a tőle elszakadt világot.

Kimondhatatlan, kifejezhetetlen ajándék az, amit Krisztusban kaptunk. A „kimondhatatlan” kifejezés egyedül itt található meg az Újszövetség eredeti szövegében. Pál apostoltól nem megszokott, hogy elakad a szava. Amikor azonban Krisztusról beszél, elismeri: Isten teljesen más, mint amit az ember el tud képzelni.

Egy ősi történet szerint Iulius Caesar rendkívül értékes ajándékot adott az egyik barátjának, aki nem akarta azt elfogadni. Ez túl sok nekem, aki nem fogadom – mondta. A császár ezt válaszolta: de nem túl sok nekem, hogy odaadjam.

Istennek nem volt túl sok az sem, hogy a Fiát nekünk adja. Ha a Fiú a miénk, minden a miénk. Ezt a Róm 8,32-ből is tudhatjuk: aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent? Isten, a nagy ajándékozó önmagát adja, nemcsak dolgokat.

A karácsony üzenete örök: Isten hozzánk közelít, és ajándékkal érkezik. Nem haraggal, nem ítélettel jött közénk. Nem azért keres minket, hogy megragadjon minket, és a bűneink miatt jogosan megbüntetve kárhozatra vessen, hanem ajándékaival keres bennünket. Ő, aki méltó arra, hogy megajándékozott legyen, megajándékoz minket, akik méltatlanok vagyunk az

ajándékra. Mert „az isteni szeretet ingyenvaló, nem jog szerinti, nem érdemet jutalmaz. Nem érdekeket szolgál. Ajándék, kegyelem” – írja Makkai Sándor.

Megismerve a karácsony lényegét, „kimondhatatlan ajándékát”, megállapíthatjuk: a karácsony az ajándék ünnepe, nem az ajándékozásé. A kimondhatatlan Ajándék testet öltésének ünnepe. Fogadjuk őt szívünkbe, és legyünk hálásak azért, hogy megajándékozottakká váltunk általa. A karácsonyi öröm töltse be szívünket még akkor is, ha a vártnál kisebb ajándékcsomag kerül a karácsonyfa alá, vagy ha egyáltalán nem jut számunkra.

Fogadjuk el hit által, hogy Isten mindnyájunkért elküldte a megváltó Jézus Krisztust. Gazdag és szegény, egészséges és beteg, családos vagy egyedül élő, idős vagy fiatal, mindenki hálásan vallhatja: számára is érkezett a kimondhatatlan karácsonyi ajándék.

| JAKAB ISTVÁN |

A Gyermekben a reménységünk

1. | Idős, egyedül élő embereknek azt az érzést jelenti, hogy idővel nem kellene senkinek. Az elvált szülők gyermekei szorongást éreznek, és azt kérdezik maguktól, miért kell ennek így lennie. A szülőknek pedig sok-sok törődést, hogy a gyermekeiknek örömet szerezhessenek. Egyházi szolgálóknak rendkívül sok szolgálatot jelent, amire az ünnep kötelezi.

A Bibliában más hangulatok és érzések vannak. Nem azért, mert azok jobb vagy külön emberek lettek volna, mint mi. Talán csak azért, mert a sok megpróbáltatáson átesett nép jobban látta és átérezte valós helyzetét.

Milyen a mai ember helyzete? – tehetjük fel a kérdést. Több a pénz, gyorsan tudomást szerezhetünk a világ különböző pontjain történt eseményekről, azonos divat szerint öltözködhetünk és élhetünk. De ezek a dolgok alapjaiban véve mégsem változtatják meg életünket. Miért van az, hogy a világ olyan részein, ahol az emberek kifosztottnak, szegénynek és üresnek érzik az életüket, a karácsony megünneplését jobban átérzik, mint mi?

Az ember csak Isten előtt megállva tudja felfedezni a saját helyzetét. Ézsaiás népe eljutott az emberi kapaszkodók végső határáig. Különbözőképp nem képzelhető el, hogy eljutott arra a pontra, amikor egy gyermekben látta meg a reménységet. Mi is feltesszük a kérdést: mi a reménységünk itt, a Kárpát-medencében, a mi református egyházunkban? Lehet egyszerű programokban gondolkodni, hiszen évente a csodálatos emberi teljesítményeket Nobel-díjjal jutalmazzák, ez azoknak jár, akik felfedezéseik, közéleti programjaik révén reménységet adnak az emberiségnek. A mi reménységünk azonban egy gyermekben van. „Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!”

Nincs más távlat és kilátás, nincs hová nézni, csak Krisztusra lehet tekinteni, a Megváltóra, aki karácsonykor megnyitja számunkra Isten világát, ha nem is nagyon tágra, csak egy ablak erejéig. Most itt állunk tanácstalanul, szemben az angyali üzenettel, amelyik a teljes reménységről szól, de mi mégis félünk, és kétségbeesünk. Az öröm nehezen érkezik meg úgy, mint egy gyermek, amelynek születésére kilenc hónapig kell várunk. Ézsaiás népe abban reménykedett, hogy olyan világ jön, ahol az eljövendő gyermeknek lesz igazi hatalma, ahol az lesz az igazi hatalom, ami gyermeki. Azt remélték, hogy saját életük alapvetően meg fog változni.

Nincs más távlat és kilátás, nincs hová nézni, csak Krisztusra lehet tekinteni, a Megváltóra, aki karácsonykor megnyitja számunkra Isten világát.

Kedves testvéreim! Ne azt kívánjuk, hogy átvészeljük valahogy az ünnepeket, hanem abban reménykedjünk, hogy a dolgok helyükre kerülnek, életünk megváltozik, és azá leszünk, amivé teremtettünk. A karácsonyi fényben pedig mindenki annak látszik valóban, aki. Ezzel a reménységgel fogadjuk és várjuk a gyermek születését.

| KATÓ BÉLA püspök |

Az igazi karácsony a családban eltöltött idő

Milyen a mai karácsony, és milyennek kell lennie, különbség van-e a városon és a falun tartott ünnep között? Ezekre a kérdésekre kerestük a választ Fazekas Csaba kolozsvár-kerekdombi lelkipásztorral.

– Karácsony ünneplése a család számára sok előkészülettel jár. Szerintem más érzés gyerekekkel ünnepelni a karácsonyt. Amikor kettesben voltam a feleséggel, odafigyeltünk az ígére, az ünnep örömeire. A gyerekeink érkezésével sok szempontból átalakult az ünneplés, nehéz mindenre odafigyelni, és egyúttal azt is elérni, hogy a karácsonyi örömhír számukra is elérhetővé váljék. Szeretnénk közel vinni hozzájuk a Gyermeket, hogy ne csak az ajándékok sokaságában, hanem a közös éneklésben, imádságban, a közös beszélgetésekben, az ünnepi műsoron való részvételben is mutakozzék meg a karácsonyi üzenet.

– Sikerült-e valamit átadni a gyermekeknek az ünnep lényegéből?

– Az elején a feleséggel mindig azon gondolkodtunk, hogy amikor gyerekeink lesznek, vajon milyen élményt fog jelenteni számukra az ünnep. Olyant, amilyenre mindig emlékezni fognak? Nyilván nagy erőfeszítést igényel a szervezés, de bármivel próbálkozhatunk, a gyerekek akkor lesz feledhetetlen, ha az ünnepet a szüleivel töltheti. Van egy lányunk és egy fiunk, karácsonyra várjuk a harmadik gyereket. Úgy érzem, a közös éneklés, az együtt eltöltött idő semmivel sem pótolható.

– Hogyan tudja a lelkipásztor összeegyeztetni az ünneplést a gyülekezeti munkával?

– A karácsony előtti napok, hetek mindenki számára energiaigényes időszakot jelentenek. Egyre inkább tudatosan igyekszem meghúzni a határokat, így próbálom beosztani az időt karácsonykor családapaként és lelkipásztorként. Természetesen nehéz ezt megvalósítani, hiszen a lelkipásztori szolgálatot nem lehet nyolcórás munkára korlátozni. De igyekszem a pihenés óráit valóban a családdal tölteni, főleg most, amikor a feleségem kilencedik hónapban van a gyerekekkel. Próbálunk egymásra odafigyelni, az Úr pedig megsegít minket, hogy minden teendőnk végezzük el, és ne csak „beessünk” az ünnepbe.

Manapság ajándékozós, kirándulós, wellnesshétvégés „valami” lett a karácsonyból. A lényeg kikopott...

– A nyugat-európai, politikailag korrekt világban már nem is karácsonyról, hanem téli ünnepről beszélnek. Milyen a mai modern ünnep, és milyennek kell annak valójában lennie?

– Manapság ajándékozós, kirándulós, wellnesshétvégés „valami” lett a karácsonyból. A lényeg kikopott, a máz maradt. A csillogás és a sok fény pedig betakarja az ürességet, azt, ami az emberek lelkébe költözött sok helyen. Hogy miként jutottunk ide? Nem szeretnék szentenciákat

mondani, azt viszont látjuk, milyen sodrásban élünk. Érezzük, milyen impulzusok érnek Nyugatról, de Keletről is, politikai és társadalmi változások elé nézünk, ezeket pedig nehezen tudjuk feldolgozni. A legkönnyebb sodródni az árral, így sokak számára az ünnep pár napos pihenéssé, kikapcsolódássá változott.

Nekünk azonban vissza kell mennünk az első karácsonyhoz. Akkor meglátjuk az előkészületeket, a Betlehembe indulást, a csendességet, az örömet a Gyermekben. Akinek a szeretete átforgalmazta a bölcseket, a pásztorokat, mindenkit.

– Immár másfél éve szolgálsz a kolozsvár-kerekdombi gyülekezetben. Milyen volt az első karácsonyod?

– Új gyülekezetbe kerülve négyszáz ember előtt hirdetni az ígét, különös érzés volt. De igazi érzés a családdal töltött idő, ilyenkor tapasztalja meg az ember a karácsony minden áldását és szépségét: a gyermekek mosolyában, örömeiben, énekében. Különös örömben volt részem, hiszen előző gyülekezetem tagjai sem felejtettek el, még Németországból is telefonáltak, sőt a sövényfalvi fiatalok és presbiterek eljöttek kántálni is. Ma is hálás vagyok ezekért a nem tárgyi ajándékokért, amelyeket kaptam. Ez az igazi lényege az ünnepnek: figyeljünk oda egymásra, szerezzünk örömet másoknak.

– Hogyan éltétek meg Sövényfalván az ünnepet?

– Minden bizonnyal különbség van a városon és falun eltöltött karácsonyok között. Sövényfalva vegyes lakosságú közösség, máig élnek a magyar és a román hagyományok, szokások is. Az emberek ilyenkor meglátogatják a rokono-

kat, kántálni indulnak a faluban, a gyülekezet külön köszönti és kántálja a lelkipásztort és családját. A gyülekezet odafigyelt az özvegyekre, idősekre, tombolát, ünnepi műsort szerveztünk. Meghitt ünneplés volt, hiszen kis közösségről beszélünk, mindenki ismerte egymást. Városon más az ünnep, bár a kolozsvári Kerekdombon azért elég sokan ismerik egymást, úgy mond „családias gyülekezet”. Azt tapasztalom viszont, hogy ami nagyban történik a világban, az kicsiben itt is tetten érhető: sok család nem tud kellőképpen ráhangolódni az ünnepre, nem tud örvendezni. Nemcsak a Kerekdombra igaz, hogy az emberek ilyenkor szakítanak egy kis időt az ige hallgatására ugyan, a többi viszont nagyon másról szól: egy kis év végi pihenésről, hogy aztán következzen újra a hajtás.

– Lehet-e ma már megszólítani azokat, akik csak ünnep idején járnak templomba?

– Ahogy a temetésen – ahol városon mindig speciális gyülekezet van jelen –, úgy karácsonykor is mindig van egy olyan réteg, amely csak akkor van jelen a templomban. Ám hiszem, hogy az Úr Szentlelke minden alkalommal munkálkodik. Felhasználja az ígéhirdetőt arra, hogy az ígén keresztül megszólítsa a családokat, személyeket. Nem úgy, hogy leteremti őket, amiért eddig nem voltak, hanem elmondva: milyen jó, hogy eljöttek Isten házába, vigyék magukkal az örömhírt. A lelkipásztorra az bízott, hogy hívogassa az embereket az Úr közelségébe. Karácsonykor különösen, hiszen a Megváltó mindenki számára megszületett.

Kiskarácsony

– Többen vagytok, mint a patkányok – meséli karácsony harmadnapján nem éppen lélekemelő élményét a lelkébe zárt, ki tudja hányadik verbális bántást a hétgyermekes fiatal anya. A ceppet sem az ünnep szellemében fogant kijelentés az egyik tanárnő száján csúszik ki, amikor külföldi segítyt osztanak a helyi iskolában. A rendfenntartó pedagógus ugyanis sokallja a sorban álló roma tanulókat. Számuk néhány éven belül valóban meghaladja majd, ha nem is az élőködőkét, de a település magyar diákjainak számát. Az persze más kérdés, hogy a roma diákok nélkül már ma sem lehetne életképes az iskola. És ez végképp nem az ő hibájuk.

Ünnep harmadnapján már hagyományosan a falu szegénynegyedét keressük fel. Itt csak úgy nevezik: a sor. Kicsi, egyforma zöld házikók sorakoznak az út egyik szélén. Egy holland alapítvány építette több éve, hogy a nyomorúságos viskók helyett valami lakható fészekaljat adjon a sokgyerekes szegény családok számára. Már többször megálltunk egy-egy percre advent idején a soron, átutazóban kiadtunk egy-egy doboz ezt-azt.

Hamar kiderül: ezek az emberek nem a segélyek mennyiségében mérik az érkezőt, az őszinte törődés és odafigyelés akár egész életükre belevésődik a lelkükbe.

A Varga család hét gyerekének többsége már régi ismerősként üdvözl. Legutóbb ünnep első napján kopogtatott be hozzánk a három nagyobb leány kántálni. Elénekeltek egy mai karácsonyi slágert, és én közben elszégyelltem magam, hogy az ajtóból hallgatom őket. Már odabent, a kényelmes kanapén ülve mesélték, hogy velünk együtt összesen három helyre engedték be őket: az idős tanítónő, a pap és egy,

Ünnep harmadnapján már hagyományosan a falu szegénynegyedét keressük fel. Itt csak úgy nevezik: a sor

a családot aktívan segítő boltos. Ennyi. Pedig olyan sok étel-ital összegyűl egy-egy családi háztartásban az ünnep alatt. Ha csak a felesleget akarná is adni az ember, máris sok jót tehetne. A kis zöld ház fehér ajtaján kopogok, örömmel hívnak, már többször kérték, nézzem meg az otthonukat.

A ház egy nappali méretű szobából áll, egyik oldalán a konyhasarok, mellette a tetőre vezető lépcső, amelynek fokain tányérok, fazekak, edények sorakoznak. A fenti szoba a nagyobb lányok birodalma. Az anyuka büszkén mutatja a magas, ajándékba kapott karácsonyfát. Ugye megismerem rajta a tőlünk kapott szaloncukrot, mézeskalács szívet? Aztán az aznap – iskolában kapott – német adományból egy doboz csokit nyújt át, vigyem a feleségemnek. Hiába szabadkozom, hogy hét gyerek között jobb helye van az édességnek, nincs apelláta, megsérteném őket a visszautasítással. Őszintén örülnek, hogy megajándékozhatnak egy kis csekélységgel. Közben be-benyit egy-egy szomszéd gyerek, és egy szomszéd pár is letelepszik körénk. Egy korábbi katolikus papról mesélnek, aki néhány éve egy nagy doboz perccel érkezett, összedobolta a sor gyerekeit a házak melletti libalegelőre, és egy kis beszélgetés keretében átadta nekik, amit hozott. Hamar kiderül: ezek az emberek nem a segélyek mennyiségében mérik az érkezőt, az őszinte törődés

és odafigyelés akár egész életükre belevésődik a lelkükbe. Mert erre legalább olyan igényük van, mint a segítségre. És éppen ezért azt is megjegyzik, ha valaki szándékosan elutasító vagy rosszindulatú irányukba. Hosszasan mesélik különféle tapasztalataikat arról, amikor nincs aki eltemesse a halott gyermeket, amikor a felzárkóztatásra létrehozott délutáni tanítás gyerekverésbe torkollik, amikor a kicsi zöld házakat is elirigyelik tőlük, no nem a társaik, hanem a lényegesen jobb módon élő magyarok. Attól tartva, hogy „most már ti is urak lesztek”. Hát nem lettek azok, csak egy lépéssel kerültek közelebb az élethez.

Hallgatom őket, mert a csillogó szaloncukrok árnyékában hallani kell, befogadni kell a sok-sok összegyűlt rosszat. Mert ezen az ünnep talán éppen ez lehet a legértékesebb: leülni a rossz ágyra, és együtt lenni néhány percre. Ne értsük félre, nem a reánk olyannyira jellemző siralom- és panaszáradat hangja hallik. Már-már rezignált belenyugvással mesélnek, mint akiknek ezekből az üvegcserepekből áll össze az életük. Indulás előtt még készül egy telefonos fotó a karácsonyfa előtt. Nem tudják kezelni a készüléket, ez nem az okostelefonok környéke. Miközben hazafelé tartok, azt érzem, hosszú évek óta ez volt a legőszintébb, közösségben megélt karácsonyi élményem.

| FÁBIÁN TIBOR |

A cukor

1. | – S most tessék – mondta rezignáltan –, időskoromban ugyanezen az utcán, ugyanezen üzlethelyiség előtt órákig állok egy kiló cukorért. Ilyen paradox helyzeteket produkál az élet.

Miközben csendesesen folyt a szó, arra lesznek figyelmesek, hogy egy öreg szász nő szeretne bekérezkedni a sorba.

– Kérem, engedjenek be a sorba, betöltöttem a nyolcvan évet, hideg van, szeretnék néha egy-egy forró teát inni.

Az új telepesek, akik már félig városi, de még félig a messzi vidékek népi öltözetében sorakoztak, gúnyolódtak vele:

– Minek kell magának tea? Nekünk kell a cukor! Menjen haza, és gyorsan haljon meg.

Csia Pál elsápadt, Konrad Möckel arca kigyúlt az izgalomtól, a segédlelkész szó nélkül behúzza az öreg szász asszonyt maga elé a sorba. Délután, valamivel négy óra után, hét óra várakozás után megkezdődött a cukorosztás. Lassan cammogott a sor a kincsek kincsét jelentő cukor felé. Csia Pál kapott egy kilót, az öreg szász asszony is kapott, de sem a sorban következő segédlelkész, sem a mögötte álló Stadtpfarrer nem kapott belőle. Elfogyott. Ilyen paradox helyzeteket produkál az élet.

Az öreg szász asszony szívére szorította a tasakot, és kékre fagyva kincsével elsielt.

Möckel és a segédlelkész kissé keserű szájjal tornáztatták elgémberedett végtagjaikat. Csia Pál térült-fordult, s máris ragyogó arccal nyújtotta a kiló cukor egyharmadát rejtő zacskót a szász lelkésznek és a másik hasonló tasakot a segédlelkésznek. Dr. Möckel szabadkozott, nem akarta elfogadni az ajándékot, de a végén mégis győzött Csia Pál szelid erőszaka. Meleg kézfogással búcsúztak. (Dr. Möckel kiváló lutheránus rendszeres teológus és a fiatal református segédlelkész között e találkozástól kezdődően a dogmatika vonzáskörében eszményi barátság indult. Mivel dr. Möckel ígéhirdetésében a leghatározottabban azt követelte, hogy a szász evangélikus ifjak csak szász evangélikus ifjakkal kössenek házasságot, sovinizmus vádjával letartóztatták, és börtönbe vetették. Szerencsére a lelkipásztor Nyugat-Németországban élő fia magas váltságdíj fejében ki tudta váltani édesapját a szomorú fogságból.)

Amikor ketten maradtak, és szaporán kezdték szedni elmerevedett lábukat hazafelé, amikor már szinte érezték a szájukban a meleg tea édes ízét, megsimogatva szakállát, megszólalt az idős parókus.

– Öcsém, siess, végezd el helyettem az esti istentiszteletet, én meg iparkodom, hogy elvigyem ezt a kis cukrot annak a szegény sárgaságos gyermekeskének.

Segédlelkészének szeméből kiesett a könny. Szó nélkül nyújtotta át a maga részét princípálisának, és sietett, mert már harangoztak.

Forrás: NAGY LÁSZLÓ: ...és vidámitsd meg az én szívemet. Kolozsvár 1996.

Kereszt(yén)rejtvény

Vízszintes:

1. Jules Verne regénye. 10. Hangulat. 14. A magasba lendít. 16. Aroma. 17. Az előbb. 19. Milliméter (röv.). 20. ... és est; Arany János verse. 21. A szabadba. 22. Ellenérték. 24. Foghús. 25. Magyarországi kereskedelmi bank (röv.). 26. Acár ruhája! 27. Idegenbe szakadt hazánkfia. 31. Hindu főisten. 33. Ingyenes. 36. ... ezredes; Szabó István filmje. 37. Antik formákat utánzó, 19. századi művészeti stílus. 38. Bekezdés, új sor. 40. Enyém (ném.). 41. Titkon figyel. 42. Ennek! 43. Magyar együttes volt (röv.). 44. Varróeszköz. 45. Annyi mint (röv.). 46. Perui és kubai gkj. 47. Napszak. 48. Karó, bot. 49. Becézett Irma. 50. Bánat. 52. Baj, bonyodalom. 54. Öntözőcső. 62. Muzikális. 64. Helység Kalifornia államban. 65. Kissé görbe! 67. Chilei költő (Pedro de). 68. ... birtoka; Puszta János regénye. 70. A málna része! 71. Torino folyója. 72. Örmény romváros. 73. Üres a bolt! 74. A magyar királyi

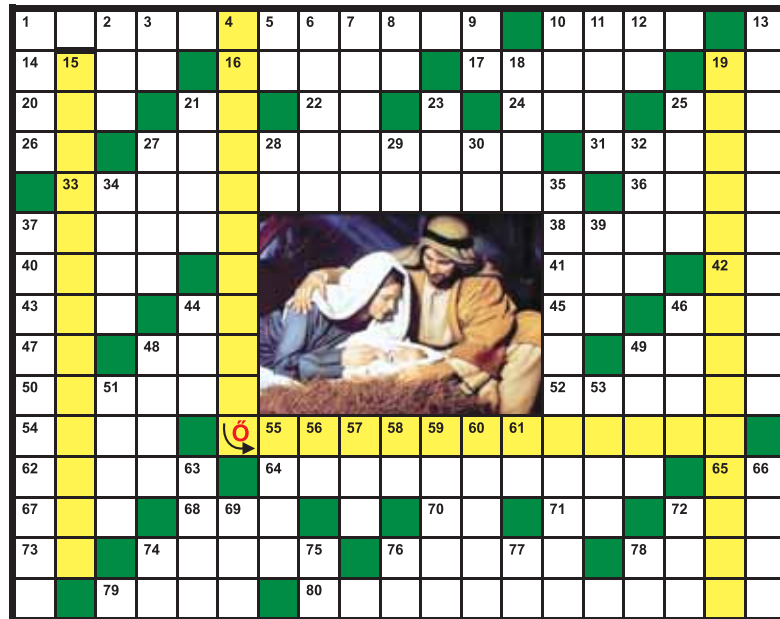
korona is ilyen. 76. Eleve (lat.). 78. „Mesemondó” férfinév. 79. Kemény fém. 80. Az irányítás és a termelés gyökeres átalakítása.

Függőleges:

1. Értékes bundájú állat. 2. ... Ryan; amerikai színésznő. 3. Kezd olvasni! 4. Az igevers második része. 5. Partszakasz! 6. Arculat, jó hírnév. 7. Kínai folyó. 8. Keresztül. 9. Kettő benyit! 10. Vegyi elem. 11. Ragasztóanyag. 12. Néma Edit! 13. Járóbeteg-rendelés. 15. Karácsonyi igeversünk első része. 18. Katolikus istentisztelet. 19. Az igevers befejező része. 21. Versenyt meghirdet. 23. Ipari növény. 25. Lop, oroz. 27. Albán folyó. 28. Csészébe kerültek! 29. Ám. 30. Pont hátul! 32. Levelek ... koszorújából (Babits). 34. Házat emel. 35. Szigetelőanyag. 37. A Márai Sándoré Kassán található. 39. Lengyel író (Stanislaw). 44. Vakond igéje. 46. Valamely hangsor első hangja. 48. Téli ... (Shakespeare). 49. ... berek, nádak,

erek!; Uccu neki! 51. Mens ... in corpore sano; Ép testben, ép lélek. 53. Budapesti szálloda. 55. Feszélyeztettség. 56. Dáliaszir-mok! 57. Robbanóanyag (röv.). 58. ... hét léghajón; Jules Verne regénye. 59. Német kisváros Szász-

országban. 60. Szekér jelzője lehet. 61. Igló centruma! 63. Villanykörte. 66. Hím szarvas. 69. Szintén nem. 72. Vasúti talpfa. 74. Némán síró! 75. Telepszélek! 76. Arrafele! 77. Páratlan váza! 78. ... ipso; eleve.

Készítette CSATLÓS JÁNOS

Gasztrosarok

Karácsonyi kuglóf

Mitől lesz egy kuglóf karácsonyi? Attól, hogy ünnepi köntösbe „öltöztetjük”. Megbondíthatjuk illatos fűszerekkel, csokoládéval, aszalt gyümölcsökkel, díszes cukorkákkal, kandírozott narancshéjjal.

Hozzávalók

4 tojásfehérje, 4 tojássárgája, 100 g cukor, 1 csomag vaníliás cukor vagy 1 vaníliarúd kikapart magja, 125 ml olaj, 210 g liszt, 1 csomag sütőpor, késhegynyi szóda-bikarbóna, 125 ml tej, 1 kanál kakaó, 1 tábla tejszokoládé, ízlés szerint aszalt gyümölcs (mazsola, áfonya, datolya stb.), kandírozott vagy reszelt narancshéj, gyömbérpor, csokoládédarabkák, fahéj

Elkészítés

A négy tojásfehérjét egy csipetnyi sóval kemény habbá verjük. A négy tojássárgáját pedig egy másik tálban a cukorral, vaníliás cukorral fehéredésig kavargatjuk, majd apránként összevegyítjük az olajjal. A lisztet összekeverjük a sütőporral és a szóda-bikarbónával. A tojássárgás masszához felváltva belekeverjük a sütőporos szóda-bikarbónás lisztet és a tejet.

A kemény habbá vert tojásfehérjét óvatosan összekeverjük az előző masszához. Belekeverjük a tetszés szerint kiválasztott fűszereket, a

csokoládédarabokat, aszalt gyümölcsöket, kandírozott narancshéjat stb.

Ezt követően a masszát beleöntjük az előzőleg vajjal kikent kuglófformába. A másik felébe belekeverünk egy kanál kakaót, és hozzáöntjük a fehér masszához.

Egy 160 fokra előmelegített sütőben körülbelül 45-50 percig sütjük. Még forrón, a sütőből kivéve megkenjük a tetejét az előzőleg megolvasztott tejszokoládéval.

Díszítsük tetszésünk szerint színes cukorkákkal, apróra vágott kandírozott narancshéjjal vagy bármilyen egyéb finomsággal, ami illik a csokoládés öntethez.

| SZABÓ ANITA |

Humor

Román nyelvű elszólások

Menyasszony és vőlegény

Vegyes párt kellett esketnie az egyik lelképásztornak, és néhány közvetlen és kötetlen, kedves szóval, románul is szeretne volna köszönteni a fiatalokat. Sikerült is neki, de sajnos hirtelen sehogy sem találta a mireasa/menyasszony hímnemű változatát. Ezért aztán így szólította meg a menyasszonyt és a vőlegényt: – Dragă mireasă și mirosu (kedves menyasszony és „szag”!)

Hajlékunk, nemzedékről nemzedékre

Már kint voltak a temetőben, és zajlott a hantolás, amikor a hozzátartozók odasúgták a lelkésznek, hogy románul is kellene néhány szót szólni. Szegény, gondolta, hogy az lesz a legegyszerűbb, ha a magyarul elhangzott Igét fogja románul is elmondani: „Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre.” Román biblia hiányában azonban hirtelen saját szabad fordítására fanyalodott. A szavak nagy részét sikerült nagyjából eltalálnia, de a „hajlékunk” szó sehogy sem ugrott be neki. Így aztán ez lett belőle:

– Domnu, tu ai fost apartamentul nostru... (Uram te voltál nekünk lakrészünk...)

(Az Eklézsia Humora Facebook-oldaláról)

A szeretet arcvonása

Emlékezés Pap Gézára

Gárdonyi Géza így fogalmazott: „az embernek csak az arca ismerhető, de az arca nem ő. Ő az arca mögött van. Láthatatlan.” Pap Géza lelkipásztor, egykori püspök arcvonásait sokan láthatták, de az igazít talán kevesen ismerhették. Nemcsak szigorú, gondolkodó tekintete volt, hanem mások is, sokak számára láthatatlan. Az igazi arcvonása a szeretetet tükröző volt. Ezt azok ismerhették meg, akik közel kerülhettek hozzá: a családjá, a gyülekezete és még e sorok írója is, mint volt ifise, későbbi segédlelkésze, szolgatársa, barátja. Erről a szeretetarcvonásról szeretnék most írni.

Harminc évvel ezelőtt, 1988 novemberében, a kolozsvár-felsővárosi egyházközség Pap Gézát hívta meg lelkipásztorának. Attól kezdve Kállay Csaba akkori segédlelkéssel együtt tartotta az ifjúsági bibliaórákat, és gondozta az odasereglett fiatalokat. Egy maroknyi fiatalból csaknem három év alatt száztagú, összetartó

közösség alakult. Vagy ahogy ő fogalmazott: „összerotyogtunk, mint az üstben a szilvaíz”. Fiatalokként Pap Gézával együtt éltük meg az igemagok elhíntését, megérlelődését. Mintegy tíz évig többé-kevésbé együtt levő generáció nemcsak a külső világ, hanem a belső, vagyis a lelki és gyülekezeti élet átalakulását, fejlődését is megélhette. Hozzá hasonlóan én is röviden, tömönatokban fogalmaznék az említett időszakról: Pap Géza ígét hirdetett, tanított, lelkileg gondozott, ifjúsági termet épített, kirándult, együtt sátorozott velünk, játszott, viccelődött, és jókat nevetett. Mi pedig meghallgattuk tanításait, tanultunk tőle, tanácsokat kértünk, megvicceltük, de néha bosszantottuk, vagy meg is szomorítottuk őt. Tíz év alatt 12 teológus és jó néhány vallásánár került ki az ifiből. Ami ennél még fontosabb: sok nehéz lelki és anyagi helyzetben levő fiatal kapott tőle számos alkalommal segítséget és hitelesítő

tést. Néhányan párt is kaptunk magunknak az ifiben, akiket később ő örömmel esketett meg, és még gyermekeinket is megkeresztelhetette. Szomorúan vette tudomásul, hogy az évek során több ifis élete megváltozott: kapcsolatok és házasságok mentek tönkre. Szétszóródtunk a nagyvilágban az Egyesült Államoktól Ausztráliáig, Hollandiától Új-Zélandig. Meg vagyok győződve, hogy egykori lelkipásztorunk istenszeretetére emlékeztető arca mindannyiunk emlékezetében örökre megmarad.

Egykori ifisekként nem szomorkodni akarunk Pap Géza távozása miatt, hanem Isten iránti hálával visszatekinteni az együtt eltöltött esztendőkre.

”

„Nos kedves fiúk-lányok annak idején elkezdtem egy sorozatot...” – így kezdődött sok ifjúsági bibliaóra elején a bevezető. Lelkipásztorunk halála után e sorozat nem szakad meg, mert most mi folytatjuk: ott, ahol élünk, vagy éppen ott, ahol hirdetjük az ígét. Így válhat hitelessé az ő szolgálata és az a kapcsolat, ami közte és az egykori ifi között létrejött.

Úgy gondolom, hogy egykori ifisekként nem szomorkodni akarunk Pap Géza távozása miatt, hanem Isten iránti hálával visszatekinteni az együtt eltöltött esztendőkre és emlékezni egykori lelkészünk ígét alapuló tanítására: „mi, akik szeretjük e földi életet, nem kívánunk elköltözni. De tudnunk kell, hogy egyszer lejár a kegyelmi idő, és eljön a mi elköltözésünk ideje is. Ezért jó tudni, hogy aki itt velem volt, ott is velem lesz, és aki a földön benne bízott, a mennyben is átéli a vele való közösséget. Így a hívó ember halála meghalás a bűnre nézve és általmenetel az örök életbe, a Krisztus közösségébe.”

| KUN ATTILA ÁRPÁD |

In memoriam dr. Pap Géza

November 13-án életének 65. évében váratlanul visszaadta lelkét Teremtőjének dr. Pap Géza, az Erdélyi Református Egyházkerület 45. püspöke, kolozsvár-felsővárosi lelkipásztor.

Pap Géza 1954. január 20-án született Kolozsváron református értelmiségi családban. Tanulmányait a 3-as Számú Általános Iskolában kezdte, majd pedig az Apáczai Csere János Gimnáziumban folytatta, ahol 1973-ban érettségizett. Ezt követően felvételizett a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetbe, tanulmányait 1978-ban fejezte be. Az első lelkész-képesítő vizsga után a Viilor úti bukaresti református gyülekezetbe kapott kinevezést segédlelkészi szolgálatra. Közben 1979. április 19-én házasságot kötött Gegus Márta magyar állampolgárral. Házasságukat Isten öt gyermekkel áldotta meg: Zsófia, Ákos, Lőrinc, Noémi és Orsolya. 1981-ben kétévi regáti szolgálat után a kalotaszegi magyarkiskapusi gyülekezet hívta meg lelkipásztorául. 1988 decemberétől a Kolozsvár-felsővárosi Egyházközségben szolgált megválasztott lelkipásztorként. 1995–1996 között a hollandiai Kampenben folytatott tanulmányokat újszövetségi tárgykörben Jakob van Bruggen professzor vezetésével.

2000. december 12-én az Erdélyi Református Egyházkerület közgyűlése püspökké választotta. 2012-ig szolgálta püspökként az Erdélyi Református Egyházkerületet, 2012-től a Romániai Református Egyház Zsinatának lelkészi elnöke volt. Püspöki szolgálata alatt a lelkészek és világi tisztségviselők számára a református egyház megteremtette a múlt-

tal való szembenézés, az átvilágítás intézményes kereteit. A Református Székely Mikó Kollégium sorsát, ahogyan az egyház többi intézményéét is szíven viselte. Hangsúlyozta: a szentgyörgyi iskola visszaállamosítása precedensértékű lehet, és utat nyit a román államnak az egyház javainak bírósági úton való törvényesített elkobzására.

Tudományos munkája kiemelkedő volt. 2003-ban felvételt nyert a Protestáns Teológiai Intézet doktori tanfolyamára, dolgozatát 2005. január 13-án sikeresen védte meg. Dr. Geréb Zsolt professzor, doktori disszertációjának vezetője szerint a Kolozsvár-felsővárosi Református Egyházközségben Pap Gézát úgy ismerték, mint aki a szószéken biblikus alapvetéssel tolmácsolja az evangélium időszerű üzenetét. Különösen a fiatal nemzedéket szólította meg az ifjúsági bibliakör keretében. Kampeni tanulmányai alapján született prédikációi 1999-ben *Vigyázzatok! Tanítás az utolsó időkről* címmel jelentek meg. Teológiai kutatásait felelős egyházkormányzói feladatköre idején is folytatta. 2003–2010 között *Eszkatológiai textusok* címmel négy tanulmánykötete jelent meg, az ötödiket halála előtt sikerült befejeznie. Doktori disszertációjáról dr. Bolyki János professzor megállapította: a disszertáció igazi, önálló kutatómunka, sok idő, tépelődés áll mögötte, és hasznos tudományos és kerymatikai eredményeket kínál az olvasónak.

Schmitt Pál, Magyarország köztársasági elnöke – Orbán Viktor miniszterelnök előterjesztésére – 2012. március 15-én Pap Gézát a Magyar Érdemrend Középkereszt polgári tagozatával tüntette ki az erdélyi magyar nemzeti közösség önazonosságának megőrzése, építése érdekében végzett tevékenységéért, tudományos teológiai munkássága elismeréseként. 2013. november 21-én a Debreceni Református Hittudományi Egyetem szenátusa díszdoktorrá avatta.

| KATÓ BÉLA püspök |

Karácsonyi képeslap

Gyermekkorom szép emléke a karácsonyi üdvözlőlap, képeslap. Jött a posta, ment a posta. Írtuk és kaptuk a szebbnél szebb karácsonyi képeslapokat.

Történelmi feljegyzés szerint a világ első karácsonyi üdvözlőlapját 174 évvel ezelőtt, az angol Sir Henry Cole készítette, aki ilyen módon köszöntötte ismerőseit. Az első elkészült üdvözlőlap annyira megtetszett készítőjének, hogy ezer litografált és kézzel színezett darabot készített, és 1 shillingért árusította. A világméretű színes nyomtatás 1860-ban kezdődött. Német nyelvterületeken a 19. század végén vált szokássá. Nálunk valamivel később lett hagyomány.

Minden színes karácsonyi üdvözlőlap közül a napkeleti bölcseket ábrázoló képeslapot tartom a legszebbnek. Az istállóban lévő jászolbölcsőben van a kisded Jézus, mellette Mária és József és természetesen a három napkeleti bölcs ajándékaikkal. Az istállót betöltő fénysugár a jászolbölcsőben alvó Megváltótól jött.

A napkeleti bölcsek, az igazán Jézust keresők, akik akadályt nem ismerve a csillag láttán elindultak, megtalálták és felismerték a jászolbeli kisdedben a Messiást. Életük példaként áll előttünk, hiszen mi is megtalálhatjuk őt, ha kitartóan keressük.

A bölcsek, miután hazatértek otthonaikba, minden biztonnal mások lettek. A betlehemi gyermekkel való találkozás változtatta meg őket; mint ahogy ma is a vele való találkozás megváltoztat minket. Senki, aki őszinte szívvel találkozik Krisztussal, nem tér vissza ugyanazon az úton, mert a vele való találkozás egész életét átformálja. A bölcsek szíve tele volt a Megváltó utáni vágyakozással, ezért örömmel keltek fel, hogy kövessék az égi jelt, és nem riadtak vissza a sivatagi utazás nehézségeitől. Mi sem riadhatunk meg az előttünk álló akadályoktól, mert mi is úton vagyunk: életünk útkeresés, és csak akkor nyugszunk meg igazán, ha vele találkozunk.

Ma már a modern technikai világban kiszorult a postán elküldött karácsonyi képeslap szokása. Az internet, az okostelefon lépett a helyébe. De ne feledjük, a régi világ szokása: egy evangéliumi szolgálatot is jelentett, hírül adta a világ Megváltójának, Jézusnak a születését.

Kezembe veszem, és olvasom a családi albumban megőrzött, 1971-ben a szüleimnek postázott karácsonyi képeslap nyomtatott szövegét: boldog karácsonyi ünnepet!

| BÁNYAI LÁSZLÓ |

Elkísérték utolsó útjára Pap Géza püspököt

Örök nyugalomra helyezték dr. Pap Gézát, az Erdélyi Református Egyházkerület egykori püspökét. A Farkas utcai templomban november 17-én tartott gyászszertartást követően a gyászolók a Házsongárdi temetőben vettek végső búcsút az áldott emlékű püspöktől.

Akoporsó fölött az ige a Kol 1,24–29 versekből szólt. Szabó István dunamelléki református püspök prédikációjában rámutatott: Krisztus a kiválasztottakat az ő szolgálatára rendeli, és felruhazza tanítással, látással, élő igével, de szenvedéssel is. Pap Géza szenvedő ember volt – a betegségek, testi bajok, szűkebb közössége, de a magyar élet és leginkább az egyház szenvedője volt. Nem az egyház miatt szenvedett, hanem érte. A maga szenvedéseivel töltötte ki a Krisztus szenvedéseinek a hóját az egyházért, hogy megismertesse annak a titoknak a dicsőségét, hogy Krisztus nálunk, köztünk van. Arra kapta elhívását, hogy ezt prédikálja, hirdesse. Érzéketlen világunkban olykor a magunk szenvedését sem fogjuk fel. Pedig közben olyan közel van Isten, hogy áthat a szenvedések fájdalmas öröme, a kudarcban is felleljük a győzelmet, a gyászban is vigasztalást találunk. Örömi forrása, hogy dicsőségünk van Krisztusban, ő a mi diadalunk, és nem a semmi, hanem a feltámadás fele megyünk. Pap Gézának is feladattal teli szenvedése volt, akárcsak Pál apostolnak, Isten méltóvá tette arra, hogy az egyházért éljen, szenvedjen és haljon. A püspök, lelkipásztor, nagypapa végleg hazatért, és a győztes Bárány nyitott neki ajtót.

Orbán Viktor magyar miniszterelnök részvétnyilvánító szavait Soltész Miklós egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár tolmácsolta. Pap Gézától utódja, Kató Béla jelenlegi püspök is elbúcsúzott: „Vannak életek, amelyek hasonlítanak a mély kúthoz: a forrást csak sejtjük, hogy van, mert újra és újra friss vizet lehet meríteni a kútból. Ilyen volt a Pap Géza élete is, nem volt vizamutogató, nem árulta el forrását, és nem kínálgatta saját élete receptjeit. Távol állt tőle a személyes dolgok, a belső világ közszemlére való tétele. Élete egyetlen nagy ügy köré csoportosult, ez pedig Isten ígéjének a hirdetése volt, ennek rendelt mindent alá” – hangzott el. A püspök a 2Pt 1,5 ígét emelte ki az elhunyt jellemének leírásaként („a ti hitetek mellé ragasszatok... tudományt”), és hozzátette: Pap Géza „az apostol intését megfogadta: hitét tudománnyal, vagyis igaz ismerettel bástyázta körül. Vallotta ugyanakkor, hogy az igaz Isten-ismeret nemcsak támasz, hanem az egyetlen szilárd alap is, melyre biztosan ráépíthetjük hitünket. Az ige értelmének

Fotó: Kiss Gábor

kutatása napi foglalatossága volt. Személyiségjegyei, az igényesség, a következetesség és a fegyelmezettség ott látható püspöki szolgálatának 12 évén is. Az egyházkormányzás és törvényalkotás pedig nem nélkülözheti az igényességet, a gondos és szervezett munkát. Ezt mindig kitarással végezte, vallotta, hogy a csapat hatékonyságának feltétele a célban egyetértő baráti jó szándék. Ennek bizonyításában mindig az első volt. Akik itt vagyunk, mindegyikünknek jutott egy darab annak a belső életnek az üzenetéből: egy-egy maradandó igehirdetés, egy jelentőségteljes kézfogás vagy ölelés, egy átvitatkozott este, egy tekintet, amiben ugyan szigor látszott, de mögötte ott volt a jóság és a szeretet” – emlékezett szolgatársára Kató Béla püspök.

A temetésen a Kolozsvári Református Kollégium és a Protestáns Teológiai Intézet kórusa szolgált, a gyászoló család a koszorúmegváltás összegét a Kolozsvári Református Kollégium javára ajánlotta fel.

| BEREKMÉRI GABRIELLA |

ÜZENET

ISSN 1223-8848

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár, Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404 • Drótposta: uzenet@reformatus.ro

http://www.reformatus.ro/uzenet.html • Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza. • A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Tipográfia: IDEA PLUS

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában • Felelős vezető: Dávid Zoltán

